

MIJNHEER SCHUIMPRUIK

De eerste tien minuten is het muisstil aan tafel.

Uit de keuken klinkt het gekletter van pannen en het geklots van water.

Ron staart voor zich uit. Hij probeert zich waarschijnlijk nog altijd zijn droom te herinneren. Hij is zo in gedachten verdiept dat hij het niet eens gek vindt dat ze brood eten in plaats van aardappelen.

Linda's moeder zwijgt nog altijd. Dat ze kwaad is, zie je aan haar strakke blik. Haar tanden bijten boos op het brood.

Linda wacht stilletjes af. Zo ongemerkt mogelijk houdt ze haar moeder in de gaten. Haar boosheid duurt gelukkig nooit lang. En ruzietjes tussen haar ouders al helemaal niet.

De bui van Linda's moeder zakt al wat. Ze rukt niet meer zo woest met haar tanden aan de korst van haar boterham. Ze gaat langzamer kauwen.

Ze denkt ergens over na, dat kun je zien. Dan gaat er van alles aan haar gezicht bewegen.

Ze fronst haar wenkbrauwen.

Ze knijpt haar lippen samen.

Ze schudt haar hoofd.

Haar mond krult in een flauwe glimlach.

Nu! denkt Linda. En ja hoor, nog geen drie tellen later schuift haar moeder haar stoel naar achteren. Ze loopt naar de keuken en sluit de deur achter zich.

‘Het is alweer over,’ zegt Linda.

‘Huh?’ zegt Ron. Hij kijkt alsof hij net wakker wordt.

‘De ruzie,’ verduidelijkt Linda. ‘Over. Ze maken het goed.’

Uit de keuken klinkt gelach. Linda glimlacht als ze het hoort.

Jammer dat het waarschijnlijk hier niet bij blijft, vindt ze. Er is een grote kans dat ze zo meteen extra lief tegen elkaar gaan doen. Dan geven ze elkaar kleine kusjes in het voorbijgaan. Of ze gaan elkaar zitten *aaien*. Als Linda dat ziet, zou ze het liefst door de grond zakken. Ze is dol op haar ouders, maar soms schaamt ze zich rot voor hen.

Giechelend schuiven haar ouders bij aan tafel.

‘Nu weet ik het weer!’ zegt Ron opeens. ‘Ik droomde dat ik wakker werd. En ik had ineens een grote, dikke, zwarte snor!’

De anderen kijken hem aan.

‘Een snor?’ lacht zijn vader.

‘Waar gaat dit over?’ vraagt zijn moeder.

‘Zijn droom,’ vertelt Linda. ‘Hij zoekt al de hele dag naar wat hij ook alweer had gedroomd.’

‘Wat een gekke droom,’ zegt Linda’s moeder.

‘Een snor,’ zegt Linda’s vader opnieuw. ‘Een kind van vijf met een snor.’

‘Ik ging naar jou toe om hem te laten zien, mam,’ herinnert Ron zich.

‘Ah. En wat zei ik? Moest ik lachen? Schrok ik?’

‘Nee,’ zegt Ron. ‘Je zei alleen: nu kun je zien dat je al groot wordt.’

‘Het zou best wel stoer staan, Ronnie,’ zegt zijn vader.

‘Het zou gek staan,’ vindt Linda.

‘Bij jou zou het gek staan,’ zegt haar vader. ‘Gek, maar wel apart.’

Linda trekt een vies gezicht. Ze wil er niet eens aan denken, zo’n harig ding onder haar neus.

‘En bij jou ...’ gaat Linda’s vader verder. Hij bekijkt zijn vrouw aandachtig.

‘Ga jij maar fijn verder met de afwas,’ zegt ze.

‘Pfff,’ blaast Linda’s vader. ‘Ik ben opeens zo moe. Volgens mij ben ik alweer aan vakantie toe.’

‘Waar gaan we volgende keer eigenlijk op vakantie?’
vraagt Linda.

‘Dat duurt nog bijna een jaar,’ zegt haar moeder.

‘Ik wil naar de camping,’ zegt Ron.

‘Ja, maar welke?’

‘Dezelfde.’

Ron bedoelt de camping waar ze de afgelopen zomervakantie waren. En het jaar daarvoor. En het jaar daarvoor. Zolang Linda zich kan herinneren gaan ze daar al naartoe. Het is een grote camping, waar heel veel kinderen zijn. Hij ligt in een kleine badplaats in Spanje. Het strand is maar vijf minuten lopen. Er is ook een groot zwembad met een fantastische glijbaan. ‘Nou,’ zegt haar vader aarzelend. ‘Zullen we volgend jaar eens ergens anders heen gaan?’

‘Waarom?’ vraagt Linda.

‘Gewoon, zomaar. Ergens anders kan het ook heel leuk zijn.’

‘Ik wil naar onze camping,’ zeurt Ron.

Dat vindt Linda wel een goeie: *onze* camping.

Linda’s moeder buigt voorover en stuurt een dikke knipoog naar Linda en Ron.

‘Snap dat dan,’ fluistert ze. Maar ze fluistert hard. Zo

hard dat ook hun vader het kan horen. ‘Papa durft gewoon niet meer naar die camping terug.’

‘O nee?’ Linda’s vader doet alsof hij verbaasd is. Maar ondertussen kleuren zijn wangen een beetje rood. ‘Waarom zou ik niet durven?’

‘De muntjes!’ lacht Linda.

‘Meneer Piepschuim!’ roept Ron.

Nu moeten Linda en haar moeder nog harder lachen.

‘Mijnheer Schuimpruik,’ verbetert zijn moeder.

Door het noemen van die naam begint er een filmpje in Linda’s hoofd. Een filmpje van de afgelopen vakantie. Met haar vader in de hoofdrol.

Op de camping zijn grote gebouwen met douches. Om te douchen moet je muntjes kopen. Je gooit een muntje in de gleuf en de douche gaat sproeien. Het was iets dat de campingbazen dit jaar voor het eerst hadden bedacht. Na vier minuten is het muntje uitgewerkt. Dan stopt het water vanzelf met stromen.

Linda’s moeder kocht bij het begin van de vakantie meteen een voorraad muntjes. Niet alleen voor de douche, ook aparte muntjes voor de wasmachines. Maar die staan weer in een heel ander gebouw.

De muntjes lagen in een paar bakjes in het kastje bo-

ven de aanrecht van de caravan.

‘Vier minuten is wel kort, hoor,’ vond Linda’s moeder. Ze was de eerste die de douche had uitgeprobeerd.

‘Dan neem ik twee muntjes mee,’ besloot Linda’s vader. Zijn hand grabbelde in de muntjesbak.

In zijn zwembroek liep hij over het campingterrein. Het zeepbakje had hij in zijn handdoek gerold. De handdoek droeg hij als een dikke worst onder zijn arm. Hoog in de douche was een raampje. Linda’s vader legde de muntjes op de vensterbank. Hij hing zijn handdoek aan het haakje aan de deur, zette het zeepbakje klaar en trok zijn zwembroek uit. Toen duwde hij het eerste muntje in de gleuf.

Linda’s vader zong altijd onder de douche. Vakantie-gangers die voorbij slenterden, konden er volop van meegenieten.

Linda’s vader had het slim bedacht. Het water van het eerste muntje gebruikte hij om zich grondig in te zeppen. Tra-la-lierend wreef hij de shampoo in zijn haar. Het schuimde in dikke vlokken. Tra-la-larend zeepte hij zich verder van top tot teen in.

Onverwachts hield de douche ermee op. Nog een paar druppeltjes spetterden op de tegelvloer, dat was alles.

Vlokken shampoo prikten in zijn ogen. Hij kneep ze stijf dicht. Zijn vingers grabbelden op de vensterbank naar het tweede muntje.

Het duurde even voor zijn vingertoppen het gevonden hadden. Toen duwde hij het tweede muntje in de gleuf. Tenminste, dat was zijn bedoeling. Het muntje paste er niet in! Het was te groot. En heel hard.

Hoe kan dat nou? dacht hij.

Steeds wilder tikte hij met het muntje tegen de gleuf. De shampoo prikte alsmaar scherper in zijn ogen.

En toen, opeens, begreep hij het.

Hij had per ongeluk een muntje voor de wasmachine meegenomen!

Er zat niks anders op dan terug te gaan naar de caravan. Op de tast vond hij zijn zwembroek. Hij trok ze aan. Achterstevoren – maar dat konden zijn shampoo-ogen niet zien. Zijn hele lijf was wit van de zeep. Op zijn hoofd wiebelde een pruik van schuim. Hij leek wel een beetje op een sneeuwman. Een sneeuwman in het hartje van de zomer.

Hij wilde de shampoo uit zijn ogen wrijven, maar het werd alleen maar erger. Het prikte zo erg, dat hij ze maar tot spleetjes open kon krijgen.



Linda en Ron en hun moeder zaten in luie stoelen voor de caravan. Ze zagen hem aankomen.

‘Moet je nou kijken,’ zei Linda’s moeder. Dat was ook het laatste wat ze kon zeggen.

Ze kregen alledrie zo’n onbedaarlijke lachbui dat er geen verstaanbaar woord meer uit hun mond kwam.

Pas na een paar minuten lukte het Linda’s moeder er iets uit te persen.

‘Meneertje Schuimpruik,’ piepte ze. Ze snakte naar adem. Tranen biggelden over haar wangen.

‘Ja, leuk,’ bromde Linda’s vader. ‘Help me liever aan een muntje.’

Dat had hij net zo goed aan een boom kunnen vragen.

Ron en Linda en hun moeder moesten zo lachen dat ze geen stap konden verzetten.

‘Meneertje Schuimpruik,’ herhaalde Linda’s moeder altijd maar weer.

De hele vakantie had hij die bijnaam gehouden. En elke keer als iemand hem uitsprak, moesten ze allemaal weer lachen. Nou ja, drie van de vier, in elk geval.

‘Papa, zou jij me willen helpen bij mijn huiswerk?’ vraagt Linda als ze van tafel gaan.

‘Dat wil ik wel doen,’ belooft hij. ‘Maar ik ben echt moe. Ik wil eerst even uitrusten. Eventjes op mijn gemak de krant lezen. Daar heb ik de hele dag nog geen tijd voor gehad.’

Linda begrijpt niet waarom haar vader zo graag de krant leest. Hij lijkt dat erg belangrijk te vinden. Maar er staat alleen maar slecht nieuws in, weet Linda nu.

‘Moet je veel doen?’ vraagt haar vader. Hij bukt zich en gaat op zoek in de krantenbak.

‘Nee,’ zegt Linda. ‘Iets opzoeken en opplakken.’

‘Dan help ik straks,’ zegt Linda’s vader nog eens. ‘Eerst de krant. Als ik die tenminste kan vinden.’

Hij gaat op zijn knieën zitten. Zijn handen graaien in het papier. Een voor een vist hij de oude kranten uit de bak. Hij kijkt naar de datum en laat de krant op de grond vallen. Een tapijt van papier waaiert om zijn knieën heen.

Ten slotte laat hij zich met een zucht op zijn billen zakken.

‘Nu vind ik het niet leuk meer,’ zucht hij. ‘Vanochtend heb ik me gek gehaast. De hele dag heb ik keihard gewerkt. Kom ik thuis is je moeder boos en moet ik afwassen. Aan tafel word ik uitgelachen. En nu is de

krant ook nog foetsie.’

Hij haalt diep adem.

‘Jolanda!’ roep hij dan.

Jolanda is de naam van Linda’s moeder. Meestal noemt hij haar ‘Jo’. Als hij haar wil plagen, zegt jij ‘Jojo’. Als hij in een goede bui is, noemt hij haar ‘Liefie’. Alleen in ernstige gevallen spreekt hij haar naam helemaal uit.

Jolanda piept met haar hoofd om de hoek van de deur.

‘Heb je geroepen, Frank?’ vraagt ze met een zachte glimlach.

Alsof het niet in de hele straat te horen was, denkt Linda.

‘Weet jij waar de krant van vandaag is?’ zegt Frank. ‘Ik heb ze nog niet gelezen. Ze zit niet in de bak. Heb je ze misschien gebruikt om aardappelen op te schillen?’ ‘Ik?’ zegt Jolanda. ‘Nee hoor, schat. Ik kijk wel uit.’

Linda kijkt naar haar vader. Met een hulpeloze blik kijkt hij naar haar op.

‘Jij weet toevallig ook niet waar ze is, zeker?’ zegt hij zacht.

Linda denkt aan de tot proppen gedanste krant op de vloer van haar kamertje.

‘Nee, pap,’ zegt ze gauw. ‘Geen idee. Echt niet.’

Linda’s vader laat een lange zucht tussen zijn lippen

ruisen.

‘Nou ja,’ zegt hij dan. Hij krabbelt terug overeind. ‘Dan heb ik tenminste tijd om je met je huiswerk te helpen.’

‘Ach, laat maar!’ roept Linda meteen. Er kriebelt iets heel warm over haar rug en nek naar haar gezicht.

‘Weet je, je bent al zo moe. Ga maar lekker op de bank liggen. Rust maar even fijn uit.’

‘Echt?’ zegt Linda’s vader. ‘Maar je huiswerk dan? Ik bedoel, ik wil je graag helpen, hoor.’

‘Hoeft echt niet,’ bezweert Linda. ‘Het is eigenlijk veel beter dat ik het gewoon zelf probeer, vind je ook niet? Daar leer je het meeste van.’

Ze loopt in de richting van de deur. ‘Ik ga maar meteen beginnen,’ zegt ze. ‘En ik zal meteen die oude kranten even voor je opruimen.’

Net wanneer ze de deur achter zich wil dichttrekken, roept haar vader haar terug.

Linda schrikt. Aarzelend loopt ze naar hem toe.

Linda’s vader neemt haar hoofd tussen zijn handen. Hij kijkt haar diep in de ogen. Dan geeft hij een knallende zoen op haar voorhoofd.

‘Je bent een schat!’ zegt hij. ‘Echt waar. Je bent het liefste meisje van de hele wereld.’